

## Arrest

nr. 316 165 van 7 november 2024  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME  
Vredelaan 66  
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 houdende de weigering tot herinschrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. BLOMME en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Betrokkene werd op 12.05.2017 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 02.05.2023 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.*

*Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.*

*Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 23.03.2017 tot het aanbieden ter inschrijving op 02.05.2023. Betrokkene werd uitgenodigd bewijsstukken voor te leggen die zijn aanwezigheid in België onomstotelijk aantoonde tijdens de betwiste periode. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor: - Attest gevangenis Mechelen dd. 05.07.2018 waaruit detentie blijkt van 25.04.2018 tot 05.07.2018.*

- Attest gevangenis Beveren dd. 04.05.2023 waaruit blijkt dat betrokkene op 15.01.2019 opgesloten werd en op 16.01.2019 in detentie was. Betrokkene ging vervolgens in strafonderbreking op 17.01.2019 tot en met 22.01.2019. Hij werd onder ET-VH geplaatst op 23.01.2019, tot 29.05.2020, dag waarop hij zich aan zijn elektronisch toezicht heeft onttrokken. Vervolgens is betrokkene opnieuw gedetineerd sinds 19.08.2022; rekeningtittreksels gevangenis dd. 15.12.2022 voor de periode van 2019-2022.
- Brief dd. 13.12.2022 van advocaat waaruit moet blijken dat betrokkene op consultatie zou geweest zijn op volgende data: 31.03.2017; 16.05.2017; 15.09.2017; 18.09.2020; 22.01.2021; 15.10.2021; 15.02.2022.
- Persoonlijke brief R. situatieschets omtrent de periode van 2017 - 2022.

*Uit samenlezing van voormelde attesten en uit het dossier blijkt dat betrokkene zich aan zijn elektronisch toezicht heeft onttrokken van 29.05.2020 tot 19.08.2022. Dit betreft een periode van méér dan 2 jaar waarvoor betrokkene geen stavingsstukken voorlegt die ontegensprekelijk zijn aanwezigheid in het Rijk bewijzen. Betrokkene legt weliswaar een brief voor van zichzelf en één van zijn advocaat. Deze brieven dienen allebei evenwel als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er zijn geen objectieve, verifieerbare bewijzen voorgelegd die staven dat betrokkene gedurende voormelde periode het Rijk niet langer dan de bij wet toegestane termijn heeft verlaten. De herinschrijving dient aldus geweigerd te worden. Overeenkomstig art. 42quinquies, §7 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 42quinquies, § 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Dit middel luidt als volgt:

“1.

Art. 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk”*

2.

*Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend*

*Verzoeker meent dat verweerder in casu art. 42quinquies, § 7 Vreemdelingenwet schond, waar ze stelt dat de verklaring van de raadsman van verzoeker met betrekking tot de genomen consultaties een verklaring op eer betreft, “waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”. Dit is niet ernstig: verweerder meent tussen de regels door dat de verklaring van de raadsman van verzoeker niet met de werkelijkheid zou overeenstemmen.*

*Niets is echter minder waar: verzoeker is bij zijn raadsman op consultatie gekomen op deze welbepaalde tijdstippen. Dit zijn de enige bewijzen die verzoeker heeft van zijn verblijf in België: andere bewijsstukken zijn niet voorhanden.*

3.

*Indien de raadsman van verzoeker bovendien een stuk zou opmaken dat in strijd is met de werkelijkheid, stelt hij zich bovendien bloot aan strafsancities, voor het aanwenden van een vals stuk ex art. 196 Sw. Voor het gebruik van een vals stuk is immers vereist:*

- een daad van gebruik;
- van een strafrechtelijk beschermd geschrift waarin de waarheid werd vervalst op een van de door de wet omschreven wijze;
- met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, hetgeen onder meer impliceert dat de gebruiker op de hoogte is van de valsheid;
- dat een nadeel kan berokkenen.

*De wetgever heeft de beschermde geschriften in categorieën ingedeeld:*

- de authentieke en openbare geschriften, de handels- of bankgeschriften en de private geschriften (afdeling I);
- de reispassen, machtigingen om wapens te dragen, arbeidsboekjes, reisorders en getuigschriften (afdeling II) en informatica (afdeling IIbis);
- de telegrammen (afdeling III)

*Dat private geschriften, ook akten en feiten moeten vaststellen, vloeit voort uit de in de laatste twee leden van artikel 196 gebruikte termen. Het volstaat voor de strafbaarheid dat een litigieus stuk in een zekere mate als bewijs kan dienen van wat erin wordt vermeld of vastgesteld. Het heeft geen belang dat het valse geschrift geen akte uitmaakt.*

*De vervalsing van de waarheid is de grondvoorwaarde voor de valsheid in geschriften, zonder dewelke het misdrijf onbestaande is. Dit kan op twee wijzen gebeuren.*

- *Het geschrift zelf, het instrument is aangetast. Dit is een materiële valsheid. Dit kan gebeuren o.m. door schrapping, toevoeging, overschrijving, nabootsing.*
- *De akte of het feit vastgesteld in het geschrift komt niet met de waarheid overeen terwijl het Instrument materieel onaangeroerd blijft. Dit is een intellectuele valsheid.*

*De valsheid in geschriften is strafbaar, zelfs als ze alleen maar tot doel heeft de daders de gelegenheid te verschaffen een twijfelachtig feit te bewijzen, ook al is de valsheid van dit feit niet bewezen. Valsheid bij onderschuiving van personen - een strafbaarstelling in art. 194, vierde lid Sw. - houdt in dat ze de aanwezigheid van een persoon bij het opstellen van een akte te bevestigen, alhoewel hij afwezig is, of van andere personen dan degenen die aan de redactie hebben deelgenomen.*

*De raadsman van verzoeker zal - met kennis van deze zaken - alleszins nooit zo ver gaan in de verdediging van de belangen van zijn cliënt, dat hij zich mogelijks blootstelt aan strafsancities!*

4.

*Aldus stellen dat de verklaring van de raadsman van verzoeker een verklaring op eer betreft, “waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten” is aldus een al te boude bewering die nergens op gestaafd is.*

*Integendeel: verzoeker heeft zijn verblijf op het grondgebied aannemelijk gemaakt. Het komt nu aan verweerster toe om het tegendeel te bewijzen of de bewijskracht van het stuk van verzoeker te ontcrachten. Echter al te gratuit de verklaring van de raadsman afdoen als een verklaring op eer, “waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”, gaat vele bruggen te ver.*

*Eveneens zal verzoeker attesten van zijn huisarts toevoegen, waar hij ook diverse malen is langsgesgaan. Er zullen dienaangaande nog bewijsstukken worden voorgelegd die ook zijn verblijf in België aantonen in deze periode.*

5.

*Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”*

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk”*

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker op 12 mei 2017 ambtshalve werd geschrapt uit het vreemdelingenregister en op 2 mei 2023 gevraagd heeft om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Zij weigert echter dit verzoek tot herinschrijving aangezien verzoeker onvoldoende bewijzen heeft geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 23 maart 2017 tot het aanbieden ter inschrijving op 2 mei 2023. Zij wijst erop dat uit samenlezing van de voorgelegde attesten en uit het dossier blijkt dat hij zich aan zijn elektronisch toezicht heeft onttrokken van 29 mei 2020 tot 19 augustus 2022, wat een periode van méér dan 2 achtereenvolgende

jaren betreft. Zij beschouwt de voorgelegde brief van verzoeker en van zijn advocaat, die betrekking hebben op deze periode, als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij concludeert dat verzoeker voor kwestieuze periode geen objectieve, verifieerbare stavingstukken voorlegt die ontegensprekelijk aantonen dat hij gedurende deze periode het Rijk niet langer dan de bij wet toegestane termijn heeft verlaten, waardoor hij overeenkomstig artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren en de herinschrijving moet worden geweigerd.

Verzoeker is gegriefd doordat de verwerende partij de brief van zijn raadsman betreffende de consultaties met verzoeker beschouwt als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Hij betoogt dat deze gratuite bewering nergens op is gebaseerd. Hij meent dat de verwerende partij tussen de lijnen van oordeel is dat de verklaring van de raadsman niet met de werkelijkheid overeenstemt terwijl dit wel degelijk het geval is. Hij wijst erop dat indien zijn raadsman een stuk zou opmaken dat in strijd is met de werkelijkheid, hij zich blootstelt aan strafsancities wegens valsheid in geschriften in de zin van artikel 196 van het Strafwetboek. Hij betoogt dat zijn raadsman alleszins nooit zo ver zal gaan in de verdediging van de belangen van zijn cliënt, dat hij zich mogelijks blootstelt aan strafsancities.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, om gevolg te kunnen geven aan verzoekers vraag om herinschrijving van 2 maart 2023, hij op 3 mei 2023 werd uitgenodigd om een bewijs voor te leggen van zijn aanwezigheid op het grondgebied vanaf de ambtshalve schrapping op 23 maart 2017 tot 19 augustus 2022, dag waarop hij opnieuw in detentie werd geplaatst. Dit schrijven specificeert over het bewijs van zijn aanwezigheid:

*“Dit kan aan de hand van bijvoorbeeld officiële documenten die ondertekend zijn door betrokkene, bijvoorbeeld: PV, bankverrichtingen met handtekening van de betrokkene, contracten allerhande zoals bvb een huurcontract, terugbetalingsbewijzen ziekenfonds, raadplegingen in een ziekenhuis loonbriefjes of andere bewijzen, waaruit ontegensprekelijk de aanwezigheid van betrokkene in België blijkt, gedurende de betwiste periode, en andere.”*

Verzoeker legde een aantal documenten neer, maar betwist niet dat de enige twee stukken waaruit zijn aanwezigheid moet blijken in de periode tussen 23 maart 2017 en 19 augustus 2022, een schrijven van zijn eigen hand en een schrijven van zijn raadsman zijn.

In het licht van de instructies die aan verzoeker werden toegezonden om stukken bij te brengen waaruit zijn aanwezigheid ontegensprekelijk blijkt, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat de brief van verzoekers raadsman -die een verklaring op eer is- zonder dat hij vergezeld gaat van objectieve verifieerbare bewijzen, niet volstaat om verzoekers aanwezigheid op het grondgebied te staven. De brief is geen officieel document en de inhoud ervan is niet verifieerbaar voor de verwerende partij. Aangezien de bewijslast inzake het ontegensprekelijk aantonen van zijn aanwezigheid bij verzoeker ligt, kan hij niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het aan de verwerende partij toekomt om de bewijskracht van de brief te ontkrachten. Het volstaat om vast te stellen dat met deze brief geen objectief verifieerbaar bewijs voorligt. De verwijzing naar het feit dat verzoekers raadsman geen valsheid in geschrifte zou plegen omdat hij strafsancities riskeert, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoeker betoogt nog in zijn verzoekschrift dat hij attesten van zijn huisarts, waar hij ook diverse malen is langsgegaan, zal toevoegen. Met een schrijven van 2 augustus 2023 brengt hij aan de Raad twee getuigschriften van verstrekte hulp ter kennis, en een kopie van een e-mail van diezelfde dag, gericht aan de verwerende partij waarmee deze stukken worden ter kennis gebracht, met het verzoek om de bestreden beslissing in te trekken. Verzoeker erkent hiermee dat hij deze stukken niet ter kennis had gebracht van de verwerende partij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, met name op 23 mei 2023, zodat hij de verwerende partij niet kan verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoeker kan deze stukken ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in het kader van het besluitvormingsproces. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de nieuwe stukken die door verzoeker worden neergelegd ter terechtzitting; ook zij moeten, zoals de verwerende partij terecht vraagt, uit de debatten worden geweerd.

Gelet op het voorgaande is niet aangetoond dat de verwerende partij op grond van de stukken die haar ter kennis werden gebracht ten tijde van de bestreden beslissing, ten onrechte zou hebben vastgesteld dat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, verzoeker overeenkomstig artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren aangezien hij meer dan twee

achtereenvolgende jaren niet in het Rijk verbleef, en het verzoek tot herinschrijving ten onrechte zou hebben geweigerd.

Een schending van artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en wordt als volgt uiteengezet:

*“1.*

*Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.*

*Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker, die jarenlang verblijf heeft in België, zijn verblijf intrekken wegens een loutere administratieve formaliteit, werkelijk te ver gaat en verregaande implicaties heeft.*

*Verzoeker komt in 2025 in aanmerking voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling. De voorwaardelijke invrijheidsstelling is een wijze van uitvoering van de vrijheidsstraf waardoor de veroordeelde zijn straf ondergaat buiten de gevangenis, mits naleving van de voorwaarden die hem gedurende een bepaalde proeftijd worden opgelegd. De voorwaardelijke invrijheidsstelling wordt echter niet toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.*

*2.*

*Aldus brengt het ontnemen van het verblijfsrecht van verzoeker disproportionele gevolgen met zich mee. Verzoeker kan immers zo niet meer in aanmerking kunnen voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling. Zij zal dus bij ontneming van zijn verblijfsrecht 9 jaar langer in de gevangenis moeten blijven.*

*Nochtans zijn er op dit moment geen tegenaanwijzingen voorhanden, sterker nog, de directie omschrijft zijn gedrag als correct. Verzoeker heeft hier ook familie in België die hem regelmatig komt bezoeken. Aldus zijn verblijfsrecht ontnemen is een beslissing die disproportioneel is.*

*Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”*

2.2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker betoogt dat het intrekken van zijn verblijfsrecht wegens een loutere administratieve formaliteit, werkelijk te ver gaat en verregaande en disproportionele implicaties heeft. Zo kan hij door het gebrek aan verblijfsrecht niet meer in aanmerking komen voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling en moet hij 9 jaar langer in de gevangenis blijven, hoewel er op dit moment geen tegenaanwijzingen voorhanden zijn en de directie zijn gedrag als correct omschrijft, aldus verzoeker. Hij wijst er ook op dat hij jarenlang verblijf heeft in België en hier familie heeft die hem regelmatig komt bezoeken.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij niet op onwettige of kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij het Rijk niet langer dan de toegestane wettelijke termijn heeft verlaten. In die optiek komt verzoekers betoog neer op wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Met een verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel kan verzoeker artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, het kan worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk, niet buiten werking stellen. Algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel prevaleren immers niet op duidelijke wetsbepalingen en kunnen niet met goed gevolg worden ingeroepen contra legem. (RvS 8 december 2022, nr. 255 219)

2.2.3. Het tweede middel kan alleen al om die reden niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS